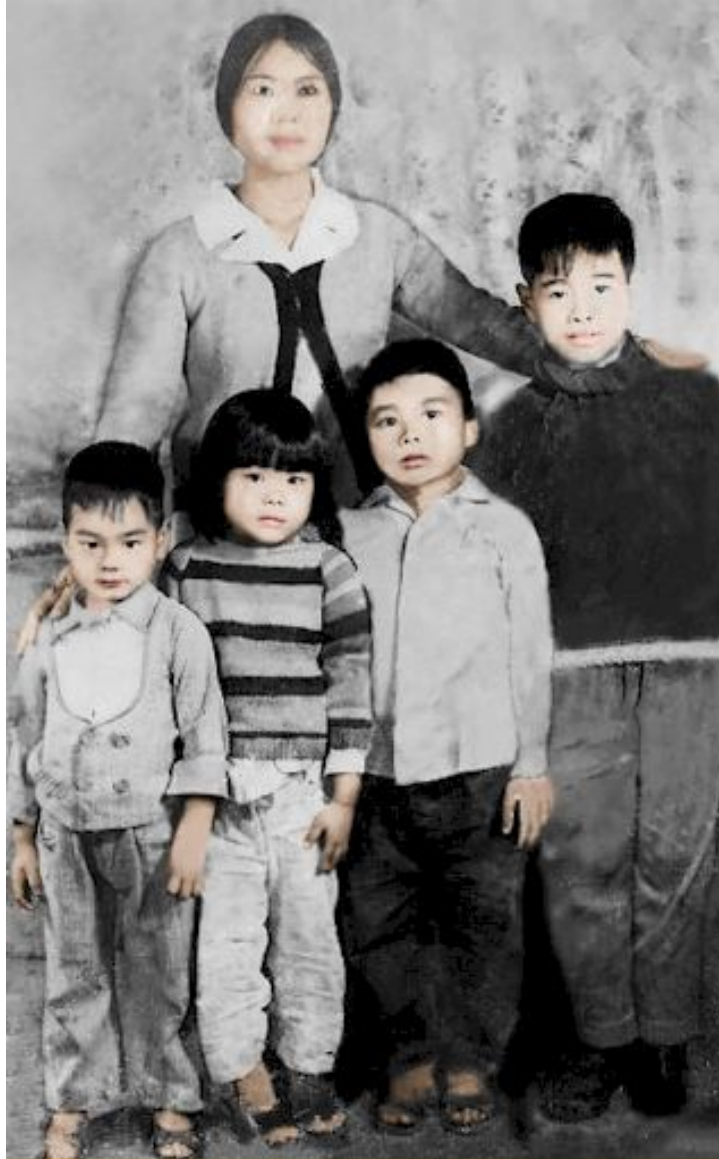

Đáng khâm phục!!!

NGƯỜI MẸ GIO LINH QUẢNG TRỊ !

Người đến từ đất Gio Linh khô cằn sỏi đá

Người vợ tù và những đứa trẻ
ở Gio Linh. (Ảnh gia đình)

Người vợ tù và những đứa trẻ ở Gio Linh. (Ảnh gia đình)

Cựu Trung Úy Lê Văn Thiệu, tốt nghiệp khóa 1 Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt bị **tập trung trong các trại tù cộng sản 7 năm.**

Sau khi đi tù về, ông làm nghề thợ mộc nuôi con, cho mãi đến **năm 1995, gia đình mới sang Mỹ theo một chương trình H.O.** khá muộn màng: H.31. Sau 5 năm định cư tại Hoa Kỳ, năm 2000 con đầu là Lê Thành học xong bằng Master về ngành điện tử tại đại học UTA (**University of Texas at Arlington**).

Năm 2004 con trai thứ ba, Lê Đức Hiếu tốt nghiệp Master Computer science.

Năm 2005, Lê Huy, con trai thứ nhì lấy bằng tiến sĩ cũng ngành điện tử.

Năm 2010 con trai út Lê Đức Hiền, ra đời năm 1982 sau khi ông Thiệu từ trại tù trở về, cũng đã tốt nghiệp y khoa.

Vào năm 2005, nhân ngày lễ kỷ niệm 15 năm ngày thành lập hội H.O. Dallas-Fort Worth, gia đình ông Lê Văn Thiệu đã được vinh danh là một gia đình đến Mỹ muộn màng nhưng đã sớm thành công trên đất người

i.

Năm 2006, ba anh em nhà họ Lê thành lập công ty "**Luraco technologies, Inc.**" sử dụng kỹ thuật cao (high-tech) **chuyên về nghiên cứu và chế tạo sản phẩm cho quốc phòng Mỹ.**

Ba năm trước công ty được cấp kinh phí từ US Army để nghiên cứu và chế tạo ra một bộ cảm ứng thông minh (Intelligent Multi-Sensor) cho hai động cơ **trực thăng chiến đấu hàng đầu của Mỹ là Blackhawk và Apache.**

Để làm được điều này, nghiên cứu (research proposal) của công ty Luraco phải xuất sắc và vượt trội hơn nhiều công ty danh tiếng khác. Phát minh bộ cảm ứng thông minh này của công ty Luraco sẽ tiết kiệm hàng tỷ Mỹ kim mỗi năm cho Bộ Quốc Phòng Hoa Kỳ về vấn đề bảo trì và an toàn cho hai loại máy bay trên. Hãng WPI tại Fort Worth, Texas đã mời Tiến Sĩ Lê Huy làm việc với chức vụ là khoa học gia (scientist) để đảm trách việc nghiên cứu về **Flexible Active Circuits và Optical Sensors** dùng trong hỏa tiễn và phi thuyền không gian. Hai năm qua công ty Luraco cũng thắng được hai hợp đồng với US Air Force và đượ

c cấp kinh phí để chế tạo hệ thống kết nối những sensors FADEC (Full Authority Digital Electronic Control) trong động cơ phản lực F.35 của Không Quân Hoa Kỳ. FADEC là project lớn dưới sự giám sát của cơ quan NASA Hoa Kỳ.

Ngoài NASA, công ty Luraco vinh dự được làm việc chung với Boeing và GE là hai công ty chế tạo động cơ phản lực (jet engine) cho phản lực cơ Hoa Kỳ. Đây là **công ty duy nhất của người Việt Nam** nhận được kinh phí trực tiếp từ Bộ Quốc Phòng Mỹ để nghiên cứu và chế tạo những sản phẩm kỹ thuật cao cho quân đội. Người Mỹ khó tin được là các em trong công ty mới mẻ này là con **một gia đình ty nạn cộng sản chỉ mới đặt chân đến Hoa Kỳ từ năm 1995**. Thực dụng trong ngành thẩm mỹ ở Mỹ, Luraco là công ty đầu tiên sáng chế ra ghế **Mini Pedicure Spa** cho trẻ em, Jet nam châm (Magna-Jet) cho bồn Spa, máy khử mùi hóa chất (ChemStop) và máy hút bụi nail (Partigon) cũng như ghế **Massage iRobotics**.

Hai năm liền 2010 và 2011 công ty Luraco được vinh dự đón nhận bằng khen là một trong 50 công ty Châu Á phát triển nhanh nhất trên toàn quốc Hoa Kỳ. Năm 2010 công ty Luraco được xếp hạng thứ 69 trong 100 công ty phát triển nhanh vùng Dallas Fort Worth do Khoa Thương Mại trường Đại Học SMU bình chọn. Trong bốn anh em nhà họ Lê, Tiến Sĩ Kevin Huy Lê là một thành viên trong Hội Quang Học Quốc Tế (The International Society for Optical Engineering) và là người giám định (Peer Reviewer) cho nhiều công bố về khoa học kỹ thuật cũng như **tác giả**

của hơn 20 "technical publications in journals and conference proceedings."

Những ngày ở Gio Linh Nhớ lại những ngày xa xưa, Lê Thành, giám đốc công ty Luraco, ngày nay cũng là một MC và "Mạnh Thường Quân" của cộng đồng tị nạn tại Dallas, Ft. Worth đã nói rằng anh không bao giờ quên những ngày khốn khổ ở vùng quê Gio Linh, một vùng bị chiến tranh tàn phá rất nặng nề, ngổn ngang những đồng gạch vụn và những hố bom. Sau tháng 4, 1975, khi thân phụ phải vào trại tù tập trung, mẹ anh phải đưa các con về nương tựa bên ngoại. Khi mẹ anh kiếm được một chân y tá tại trạm y tế Gio Linh, Thành mới lên 5 tuổi, cùng với đứa em kế theo mẹ về trạm xá, còn hai em nhỏ trong đó có một đứa mới sinh phải "rút ruột" gửi cho ông bà ngoại nuôi. Ba mẹ con ở trong ***một căn phòng lợp tranh, vách đất, không có điện*** bên cạnh trạm xá. Sau những giờ đi học, Thành phải đi mót củi, nấu cháo hay khoai và trông chơi với em.

Thành rất thương mẹ, nhớ đến những lúc mẹ khóc, nước mắt ướt cả mặt anh, vì cuộc sống quá cơ cực, cô đơn, mà ***chồng không biết lưu lạc ở trại tù nào***. Con đến trường thì bị gọi là "***con ngụỵ,***" mẹ nơi chỗ làm thì được xem là "***chồng có nợ máu!***"

Sau 7 năm, khi cha của ông đi tù về mở một tiệm mộc, mẹ ông bỏ việc trở về sum họp với gia đình

tại thôn Gio Mai. Thành lên trung học rồi thi đỗ vào Đại Học Sư Phạm Huế, những năm cuối cùng trước khi lên đường đi Mỹ, Thành dạy tại trường Cao Đẳng Sư Phạm Quảng Trị. Nhờ những tín chỉ của ĐH Sư Phạm, chỉ 5 năm sau khi đến định cư tại Dallas- Ft Worth, Lê Thành đã lấy xong Master ngành điện tử, cùng với các em Lê Hiếu, bốn năm sau lấy bằng tiến sĩ cùng ngành để xây dựng lên một công ty có đủ khả năng cạnh tranh với các công ty lớn của Mỹ.

So với những gia đình cựu tù nhân khác, gia đình ông Lê Thiệu đến Mỹ tương đối muộn, vì lúc ra tù, ông tìm về quê cũ, một vùng đất xa xôi, nghèo khổ, xa ánh sáng đô thị, thiếu hẳn tin tức và bạn bè. Nhất là sau khi Thừa Thiên, Quảng Trị sát nhập với Quảng Bình của miền Bắc để thành Bình Trị Thiên, tỉnh này thuộc cơ chế hành chính của miền Bắc, khắt khe và đầy sự kỳ thị.

Mãi đến đầu năm 1990, khi thấy thấy rõ, chắc chắn bạn bè lên đường đi định cư ở Mỹ, ông Lê Thiệu mới dám nộp đơn cho công an địa phương. Nhờ tinh thần hiếu học và sự cố gắng vươn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt của tuổi ấu thơ, đến Mỹ, anh em nhà họ Lê như giống tốt gặp môi trường đất đai, khí hậu, phân bón tốt đã đâm chồi, nảy lộc, cho trái tốt. Tuy vậy "nhớ công ơn cha mẹ đã trải qua những nỗi nhọc nhằn, tạ ơn nước Mỹ, đất của cơ hội đã cứu mang cho chúng con một đời sống mới, và cộng đồng người Việt tị

nạn luôn luôn gần gũi, thương yêu gia đình chúng con,” đó là những lời giải bày của những đứa trẻ từ mảnh đất Gio Linh nghèo khó, hôm nay đã thành công trên đất nước Hoa Kỳ.